

можем да смятаме, че през последните 35 000 години интензивността на космическото излъчване е била постоянна в рамките на плюс-минус 10-20%“ [110], с. 29. Щепомним, че „постоянство“ в рамките на 20% означава грешка от 1760 години при определяне възрастта на образца! В сравнение с 35 000 години тя, разбира се, не е чак толкова съществена. Но за „античната“ история подобна флуктоация на датите е твърде голяма. Вече дадохме примери за разминаване от ЕДНА-ДВЕ ХИЛЯДИ години между резултатите на радиовъглеродното датiranje и скалигеровата хронология на „античността“. Та, посочените от физиците възможни колебания от плюс-минус 20% не са на теория, те са реалност.

В Америка, тоест в регионите, отдалечени от „класическата античност“, дендрохронолозите от университета в Аризона откриват в източната част на щата Калифорния, около Белите гори, насаждения от боровете *Pinus aristata* на възраст над 4000 години. Пак там откриват и изсъхнали коренища от същия вид, запазени от няколко хиляди години [414], с. 6. Смята се, че след кръстосано датiranje, тоест с налагането на сухи дървета върху живите, са успели да направят дендрохронологична скала, дълга 7117 години [1431], [1432], [1433]. Но тази американска дендрохронологична скала – дори да е вярна – с нищо не може да помогне на европейската и азиатската „антична“ дендрохронология.

В [414], на с. 7 има графика за съотношенията на възрастите, определени с дендрохронологичния и радиовъглеродния метод след измерването на повече от 300 образци. Ако приемем, че възрастта на образца, определена с дендрохронологичния метод, е абсолютно достоверна (което, както вече стана дума, не е вярно), тогава максималната грешка с радиовъглеродния метод прави:

дендрохр. възраст	радиовъглерод. възраст	грешка
300	30	-270
500	250	-250
800	900	100
1500	1600	100
1900	2100	200
2700	2400	-300
4000	3500	-500
5000	4300	-700